



Arrest

nr. 104 259 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Dhak te Azad Kashmir in Pakistan. U was voorstander van een onafhankelijk Kashmir.

Tijdens uw studentenperiode sloot u zich aan bij JKNSF (Jumma Kashmir National Student Federation). U was lid van deze organisatie tussen 2002 en 2005.

In 2003 en 2004 werd u twee keer opgepakt door de politie omwille van uw politieke activiteiten.

In 2006 werd u lid van NAP (National Awami Party). Omdat NAP een partij is die voor de onafhankelijkheid van Kashmir ijvert, had u sinds toen problemen met de Pakistaanse autoriteiten. Als er bijeenkomsten waren van uw partij elders in het land moest u zich stiekem verplaatsen en dook u regelmatig onder door van de ene plaats naar de andere te trekken.

In 2009 werd u voorzitter van NAP in Blauch.

In 2009 geraakte u opnieuw in conflict met de politie nadat jullie voor een demonstratie te dicht bij de grens tussen Pakistaans en Indische Kashmir kwamen. U werd ontvoerd en gefolterd en acht dagen vast gehouden op een onbekende plaats. Na acht dagen werd u uit een pick-up gegooid nabij uw woning. U hield hier allerlei littekens aan over.

Op 26 september 2011 was er een bijeenkomst van uw partij in Blauch. De politie verstoorde de bijeenkomst.

Uit angst vluchtte u naar Rawalpindi. Daar kreeg u te horen van uw advocaat dat er een rechtszaak tegen u was opgestart wegens landverraad.

U riskeerde levenslange opsluiting of de doodstraf.

U besloot om Pakistan te verlaten. Op 22 november 2011 verliet u Pakistan. U nam een vlucht en via Dubai en Amsterdam kwam u in België terecht.

U legt uw identiteitskaart neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (blauwe map, punt 1), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 18 november 2008 een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk.

U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit in bezit was van een paspoort in Pakistan en dat u nooit een visum hebt aangevraagd voor een ander land (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen.

Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden.

U verklaarde aanvankelijk immers nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten voor 22 november 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en in Europa nooit in een ander land te hebben verbleven dan België (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Echter, nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u uiteindelijk toe dat u enkele maanden in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

U gaf echter pas na confrontatie met de informatie van het UKBA toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten voor 22 november 2011 en in Europa nooit in een ander land te hebben verbleven dan België.

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaring dat u terugkeerde naar Pakistan.

U verklaart dat u uw paspoort verloor in het Verenigd Koninkrijk en dat u zonder paspoort terugkeerde naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Het is weinig geloofwaardig dat u zonder paspoort terugreisde naar Pakistan.

Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw visum al lang verlopen was gezien het maar zes maanden geldig is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6).

Dit klopt niet. Uit de documentatie van UKBA blijkt dat uw visum pas verlopen is op 5 mei 2011.

Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, blijft u bij uw verklaringen.

U legt geen enkel bewijs neer dat u teruggekeerd bent naar Pakistan.

Enkel het voorleggen van uw paspoort zou kunnen bewijzen dat u de waarheid vertelt. Dit is niet het geval.

U kent bovendien geen enkel detail over het vals paspoort waarmee u volgens uw verklaringen naar Europa reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Dit bevestigt het vermoeden dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort en niet meer terugkeerde.

Het feit dat u niet eens weet van wanneer tot wanneer u in het Verenigd Koninkrijk verbleef versterkt het vermoeden dat u nooit terugkeerde uit het Verenigd Koninkrijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 6).

Gezien u niet kan aantonen dat u terugkeerde uit het Verenigd Koninkrijk, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u na november 2008 problemen kreeg met de Pakistaanse autoriteiten en dat er een rechtszaak tegen u loopt wegens landverraad.

Het feit dat u niets weet over de rechtszaak die volgens uw verklaringen tegen u loopt en de vaststelling dat u geen enkel document met betrekking tot deze rechtszaak kunt voorleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), versterkt dit vermoeden.

Het feit dat u op 12 juni 2008 een paspoort toegewezen kreeg van de Pakistaanse autoriteiten (blauwe map, punt 1), wijst erop dat u op dat moment geen problemen had met de Pakistaanse autoriteiten.

Dat ondermijnt uw verklaring dat u voor 2008 problemen had met de Pakistaanse autoriteiten omdat u lid was van NAP (National Awami Party).

U hebt bovendien nooit asiel aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 6).

Dit ondermijnt uw verklaring dat u problemen had in Pakistan.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen: uw identiteit (groene map, punt 1) wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 december 2012 aan dat zijn identiteit en afkomst niet betwist worden.

Hij laat gelden (zie p. 4) "dat het onderzoek van zijn asielaanvraag door het CGVS op een weinig objectieve manier is gebeurd" en stelt dat de ambtenaar blijkbaar al te veel aanvragen had behandeld met dezelfde problematiek, "zodat met voortvarendheid een standaardbesluit is genomen".

Verzoeker wijst erop dat de informatie in het administratief dossier een eigen weergave is van de commissaris-generaal en dat enkel de kopie van het paspoort afkomstig is van de UKBA. Voor

verzoeker is het (zie p. 4) *“niet duidelijk waarom de originele informatie van de UKBA niet bij het administratief dossier werd gevoegd”*.

Volgens verzoeker kunnen de gegevens in het administratief dossier niet correct zijn. Hij stelt vast dat zijn vingerafdrukken genomen zijn in november 2008 ter gelegenheid van een visumaanvraag, maar dat het “visit visa” geldig zou zijn geweest tot 5 mei 2011, terwijl een dergelijk visa echter slechts wordt afgeleverd voor een maximumperiode van zes maanden.

Verzoeker besluit dat het onmogelijk is dat hem een “visit visa” zou zijn afgeleverd in 2008 dat in 2011 nog geldig zou zijn geweest.

Verzoeker merkt nog op dat de informatie van UKBA enkel vermeldt dat er in de Britse ambassade in Islamabad vingerafdrukken afgenomen zijn, maar niet dat alsdan een visum zou zijn uitgereikt.

Hij wijst op een vergissing van de dossierbehandelaar -waar die tijdens het verhoor stelde dat het visum geldig was tot mei 2005- en stelt dat dit (zie p. 5) *“tot nog meer verwarring”* leidt.

Verzoeker stelt dat hij (zie p. 5) *“ondanks de bijzondere ondervragingstechniek die door de interviewer werd gehanteerd”* op het Commissariaat-generaal op coherente wijze heeft uitgelegd dat hij slechts twee maanden in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven, dat hij na verlies van zijn paspoort, naar Pakistan terugkeerde in bezit van een reisdocument en dat hij in het Verenigd Koninkrijk geen asiel had aangevraagd (zie p. 5) *“omdat hij dacht dat de omstandigheden in zijn thuisregio zouden verbeterd zijn en hij zijn politiek activisme wenste verder te zetten”*.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met zijn problemen in zijn land van herkomst na november 2008.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift drie stukken (zie p. 5) *“die zijn verblijf in Pakistan na de door het CGVS weerhouden datum van vertrek aantonen”*: een attest van dr. S.M.H. waarin de verwondingen van verzoeker worden beschreven bij zijn ziekenhuisopname op 1 november 2009, een attest van dr. M.S.K. nopens een verblijf van verzoeker in het “Kashmir Medical Center” van 8 tot 23 mei 2011 en een verklaring van de directeur van de “Habib Bank” inzake een geldopname door verzoeker op 31 oktober 2011.

Verzoeker hekelt het feit dat zijn asielrelaas niet aan bod is gekomen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal; hij is van mening dat de bestreden beslissing (zie p. 6) *“inderhaast werd genomen”*, wat volgens hem ook blijkt uit de vaststelling dat het verhoor plaatsvond op 12 juli 2012 en de beslissing op 16 juli 2012 ondertekend werd, alsook uit het feit dat zijn adreswijziging niet correct werd geregistreerd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie stukken: een attest, z.d., van dr. S.M.H. waarin de verwondingen van verzoeker worden beschreven bij zijn ziekenhuisopname op 1 november 2009, een attest van 25 mei 2011, van dr. M.S.K. nopens een verblijf van verzoeker in het “Kashmir Medical Center” van 8 tot 23 mei 2011 en een verklaring van 21 december 2012 van de directeur van de “Habib Bank” inzake een geldopname op 31 oktober 2011.

Ter terechtzitting legt verzoeker de “originelen” neer van deze stukken, alsook *“Inhoudstafel Immigration Rules Verenigd Koninkrijk”* en *“Immigration Rules – deel 2 – capita selecta”*, aangaande de geldigheidsduur van visa. Hij legt tevens *“Vrachtbrief DHL”* van 5 januari 2013 voor.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker ook een document van wijziging van zijn gekozen woonplaats van 12 juli 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 1, “*I. Korte uiteenzetting van de feiten*”) een relaas weergeeft waarvan hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft moeten toegeven dat het niet waarheidsgetrouw was in die zin dat hij zijn maandenlang verblijf in het Verenigd Koninkrijk, en het bezit van een reispaspoort en visum, niet heeft vermeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker een kans heeft laten liggen om klaarheid te verschaffen.

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker heeft immers leugenachtige verklaringen afgelegd over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en hij kan evenmin aannemelijk maken dat hij hierna terugkeerde naar Pakistan, wat afbreuk doet aan zijn verklaringen dat hij na november 2008 problemen kreeg met de Pakistaanse autoriteiten en dat er in dit verband een rechtszaak tegen hem loopt wegens landverraad.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 12 juli 2012 op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat (zie het verhoorverslag, p. 4) hij nooit in bezit was van een internationaal paspoort, dat hij nooit een visum heeft aangevraagd, dat hij vóór 22 november 2011 nooit zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij in Europa nooit in een ander land heeft verbleven dan België (zie p. 5), terwijl uit informatie in het administratief dossier, verkregen van het “United Kingdom Border Agency” (UKBA), blijkt dat verzoeker wél degelijk in het bezit is geweest van een Pakistaans paspoort en dat hij met dit paspoort op 18 november 2008 een visum heeft aangevraagd en ook verkregen, voor het Verenigd Koninkrijk.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Nadat verzoeker met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf hij uiteindelijk toe dat hij enkele maanden in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven en aldaar een visum had (zie p. 5-6).

Volgens de Raad vernietigen deze leugenachtige verklaringen zijn algehele geloofwaardigheid.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de informatie in het administratief dossier, slechts een eigen weergave is van de commissaris-generaal en dat enkel de fotokopie van het paspoort afkomstig is van de UKBA; voor verzoeker is het “*niet duidelijk waarom de originele informatie van de UKBA niet bij het administratief dossier werd gevoegd*”.

Hij stelt tevens dat de informatie van UKBA enkel vermeldt dat er in de Britse ambassade in Islamabad vingerafdrukken van verzoeker werden genomen, maar niet dat alsdan een visum zou zijn uitgereikt.

De Raad ziet echter niet in hoe deze opmerkingen bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen, gezien verzoeker na confrontatie op het Commissariaat-generaal met de informatie in het administratief dossier, zelf toegaf dat hij maanden in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven onder bezit van een visum (zie p. 5, 6).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn vingerafdrukken genomen zijn in november 2008 ter gelegenheid van een visumaanvraag, dat het "visit visa" blijkbaar geldig zou zijn geweest tot 5 mei 2011, terwijl een dergelijk visa echter slechts wordt afgeleverd voor een maximumperiode van zes maanden, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier inderdaad blijkt dat de vingerafdrukken op 18 november 2008 te Islamabad werden afgenomen, maar dat uit niets blijkt dat op die datum ook een visum werd afgeleverd.

Er wordt in het administratief dossier slechts melding gemaakt van de datum van de vingerafdrukken, met name 18 november 2008 en de geldigheidsdatum van het visum, zijnde 5 mei 2011, waaraan de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde informatie aangaande de geldigheidsduur van visa - "*Inhoudstafel Immigration Rules Verenigd Koninkrijk*" en "*Immigration Rules – deel 2 – capita selecta*"- bijgevolg geen afbreuk doet.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij na zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk terugkeerde naar zijn land van herkomst wat afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn verklaringen dat hij na november 2008 problemen kreeg met de Pakistaanse autoriteiten en dat er een rechtszaak tegen hem loopt wegens landverraad.

Verzoeker voert aan dat hij na aankomst in het Verenigd Koninkrijk zijn paspoort verloor en dat hij zonder paspoort terugkeerde naar Pakistan (zie p. 5).

Het blijkt dat hij niet verklaarde hoe hij dit aan boord legde; verzoeker kon ook geen enkel detail geven over het vals paspoort waarmee hij in november 2011 terug naar Europa zou zijn gekomen (zie p. 4).

De Raad hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan is teruggekeerd en van daaruit in november 2011 naar België kwam.

De opmerking van verzoeker dat zijn visum waarmee hij eind 2008 naar het Verenigd Koninkrijk kwam, al lang verlopen was in 2011, gezien het maar zes maanden geldig was (zie p. 6), valt niet te rijmen met de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekers "visit visa" pas verlopen is op 5 mei 2011.

Verzoeker kon ook niet aangeven van wanneer tot wanneer hij precies in het Verenigd Koninkrijk verbleef (zie p. 6).

Verzoeker voegt om zijn terugkeer naar Pakistan te bewijzen bij zijn verzoekschrift drie stukken die hij ter terechtzitting "in origineel" neerlegt.

De Raad stelt vooreerst vast dat het medisch attest van dr. S.M.H. niet gedateerd is en voor een medisch attest een sterk gesolliciteerd karakter vertoont ("*To whom it may concern*"); bovendien is bedoeld stuk volgens de Raad een fotokopie waarop onderaan een stempel en een handtekening werden aangebracht; het attest van dr. M.S.K., tweemaal gedateerd maar op verschillende wijze, "25-05-2011" (zie rechtsboven) en "25/05/2011" (zie rechtsonder), vertoont volgens de Raad voor een medisch attest, eveneens een gesolliciteerd karakter ("*To whom it may concern*"), is in erbarmelijk Engels gesteld "*It is certify...*", "*H. was came in my hospital...*", "*...and I given him following...*", "*one weak*" (bedoeld wordt "week"), "*after discharged he feeling well...*", geeft als hospitalisatieperiode op van 8 tot 23 mei 2011 en voor deze ganse periode (zie de linkerkolom) één waarde voor de "B.P." (bloeddruk) en één voor de "Temp." (lichaamstemperatuur); het attest van de "Habib Bank Limited" is niet gedateerd en vertoont volgens de Raad voor een bankattest een sterk gesolliciteerd karakter ("*To whom it may concern*"), het betreft volgens de Raad een fotokopie (zie de hoofding) waarop rechtsonderaan een stempel en een handtekening zijn aangebracht.

De Raad stelt ook vast dat de fotokopie die bij het verzoekschrift was gevoegd, duidelijk verschilt van het "origineel" dat bij het verzoekschrift is gevoegd. Zo draagt de fotokopie een datum ("date: 21-12-2012") die niet voorkomt op het "origineel".

De Raad stelt zich ook de vraag hoe de manager van de "Habib Bank Ltd." nog op 21 december 2012 een attest kon afleveren "*To whom it may concern*" dat verzoeker zich op 31 oktober 2011 persoonlijk bij hem heeft aangeboden om een cheque op zijn rekening te zetten.

De Raad is, in acht genomen zijn vaststellingen en de verklaringen van verzoeker, van oordeel dat aan bedoelde stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Verzoeker let ook niet uit waarom deze stukken -die blijken te dateren van "nov 01 , 2009", van "25-05-2011" en "21-12-2012" (zie deze datum enkel op de fotokopie) niet eerder in de loop van administratieve

procedure konden worden neergelegd, zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er “nieuwe gegevens” worden ingeroepen.

De fotokopie van een zending van “DHL” van 5 januari 2013 is daartoe niet in staat.

De vaststelling dat verzoeker (i) niets weet over de rechtszaak die tegen hem zou lopen (zie het gehoorverslag, p. 4); (ii) geen enkel document met betrekking tot deze rechtszaak kan voorleggen; (iii) op 12 juni 2008 een paspoort toegewezen kreeg van de Pakistaanse autoriteiten, wat erop wijst dat hij op dat moment geen problemen had met de Pakistaanse autoriteiten, terwijl hij verklaarde reeds in 2003 en 2004 te zijn opgepakt door de politie omwille van zijn politieke activiteiten en tevens vóór 2008 problemen te hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten omdat hij lid was van NAP; (iv) nooit asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk (zie p. 6), terwijl hij reeds sinds 2003 problemen kende in zijn land van herkomst, dragen ook bij tot zijn ongeloofwaardigheid.

Gezien geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van verzoeker dat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan is teruggekeerd en van daaruit in november 2011 naar België kwam, zijn ook zijn voorgehouden moeilijkheden na zijn beweerde terugkeer, ongeloofwaardig.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden moeilijkheden vóór zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk -eind 2008-, wijst de Raad erop dat verzoeker aldaar geen asiel heeft aangevraagd, wat hun ernst sterk relativeert.

Hoe dan ook heeft verzoeker de algemene ongeloofwaardigheid van zijn relaas door het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent het bezit van een reispaspoort en een verblijf in het Verenigd Koninkrijk, niet meer kunnen herstellen.

Aan het asielrelaas van verzoeker wordt geen geloof gehecht

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier (zie Subject Related Briefing, “Pakistan”, “Algemene Veiligheidssituatie” van 29 oktober 2011), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Het blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Verzoeker komt niet uit deze regio -hij verklaart uit Dhak in Azad Kashmir te komen-.

De Raad neemt de inhoud van dit antwoorddocument, dat gesteund is op talrijke bronnen, aan.

Die informatie bevat geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE